

STEPHEN

KING

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΙΛΙ

Μετάφραση:
Πητ Κωνσταντέας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Εισαγωγή

Κατά καιρούς υποφέρω από αϋπνίες –κάτι που δεν θα ξαφνιασσει όσους διάβασαν το μυθιστόρημά μου με τις περιπέτειες του Ραλφ Ρόμπερτς– κι έτσι προσπαθώ να έχω μια ιστορία πρόχειρη για εκείνες τις νύχτες που ο ύπνος δεν λέει να έρθει. Αφηγούμαι τις ιστορίες στον εαυτό μου, καθώς βρίσκομαι ξαπλωμένος στο σκοτάδι, και τις γράφω στο μυαλό μου, όπως θα έκανα με μια γραφομηχανή ή με έναν επεξεργαστή κειμένου· συχνά γυρίζω πίσω και αλλάζω λέξεις, προσθέτω σκέψεις, διαγράφω προτάσεις και νοικοκυρεύω τον διάλογο. Κάθε νύχτα ξεκινώ από την αρχή και προχωρώ λίγο παραπέρα προτού με πάρει ο ύπνος. Συνήθως την πέμπτη ή την έκτη νύχτα έχω αποστηθίσει ολόκληρα κεφάλαια. Μπορεί να φαίνεται λίγο παρανοϊκό, πάντως με καλμάρει... Κι όσο για το να σκοτώνεις την ώρα σου, σε σχέση με όλα αυτά το μέτρημα προβάτων δεν πιάνει μπάζα.

Αυτές οι ιστορίες ξεφτίζουν με το πέρασμα του χρόνου, όπως ξεφτίζει κι ένα βιβλίο άμα το διαβάσεις ξανά και ξανά. («Πέταξέ το κι αγόρασε ένα καινούριο, Στίβεν», έλεγε μερικές φορές η μητέρα μου κοιτάζοντας εκνευρισμένη ένα χιλιοδιαβασμένο κόμικ ή κάποιο βιβλίο τσέπης. «Αυτό εδώ έχει γίνει φύλλο φτερό».) Τότε έρχεται η ώρα για μια άλλη ιστορία και κατά τις κρίσεις αϋπνίας μου ελπίζω να φανερωθεί σύντομα

κάποια καινούρια, επειδή οι ξάγρυπνες ώρες είναι ώρες ατέλειωτες.

Το 1992 ή το 1993, πριν με πάρει ο ύπνος, επεξεργαζόμουν ένα παραμύθι που λεγόταν «Ό,τι ξεγελά το μάτι». Ήταν για έναν μελλοθάνατο –έναν μεγαλόσωμο μαύρο άντρα– που όσο πλησιάζει η ώρα της εκτέλεσής του αρχίζει να ενδιαφέρεται για την ταχυδακτυλουργία. Η αφήγηση θα γινόταν σε πρώτο πρόσωπο, από έναν παλιό βαρυποινίτη που θα κυκλοφορούσε μ' ένα καροτσάκι με βιβλία στα κελιά και που επίσης θα πουλούσε τσιγάρα, αντικείμενα προσωπικής χρήσης και διάφορα μικροπράγματα, όπως λοσιόν για τα μαλλιά και αεροπλάνα φτιαγμένα από κηρόχαρτο. Στο τέλος της ιστορίας, λίγο πριν από την εκτέλεση, ήθελα ο γιγάντιος κρατούμενος, ο Λιουκ Κόφι, να εξαφανίσει τον εαυτό του.

Ήταν καλή ιδέα, αλλά η ιστορία δεν μου έβγαине. Τη σκέφτηκα με εκατό διαφορετικούς τρόπους –έτσι μου φάνηκε–, αλλά εξακολουθούσε να μη μου βγαίνει. Έδωσα στον αφηγητή ένα ποντικάκι που τον συνόδευε στο καροτσάκι, επειδή νόμιζα ότι θα βοηθούσε την κατάσταση, αλλά μάταια. Το καλύτερο κομμάτι ήταν η αρχή: «Τούτη η ιστορία εκτυλίχτηκε το 1932, όταν οι πολιτειακές φυλακές βρίσκονταν ακόμα στο Έβανς Νοτς – το ίδιο και η ηλεκτρική καρέκλα, φυσικά, που οι κρατούμενοι την έλεγαν Γερο-Σπίθα». Είχα την εντύπωση ότι ήταν μια καλή αρχή, όμως τίποτε άλλο δεν ήταν καλό. Τελικά, έβαλα στην άκρη τον Λιουκ Κόφι και τα νομίσματα που εξαφάνιζε, και προτίμησα μια ιστορία με θέμα έναν πλανήτη όπου για κάποιο λόγο οι άνθρωποι γίνονταν κανίβαλοι όταν έβρεχε... και η ιστορία αυτή εξακολουθεί να μ' αρέσει, γι' αυτό μη μου κολλάτε, εντάξει;

Περίπου ενάμιση χρόνο αργότερα μου πέρασε πάλι από το μυαλό η ιδέα του θανατοποινίτη, αλλά αυτή τη φορά από δια-

φορετική σκοπιά. Ας υποθέσουμε, σκέφτηκα, ότι ο μεγαλόσωμος τύπος είναι ένα είδος θεραπευτή αντί για επίδοξος μάγος, ένας χαζούλης που καταδικάστηκε για φόνους τους οποίους όχι μόνο δεν διέπραξε, αλλά, αντίθετα, προσπάθησε να προλάβει.

Αποφάσισα ότι η ιστορία παραήταν καλή για παιχνίδι τις ξάγρυπνες νύχτες στο κρεβάτι, μολονότι την ξεκίνησα στο σκοτάδι, αναβιώνοντας την πρώτη παράγραφο σχεδόν λέξη προς λέξη και δουλεύοντας το πρώτο κεφάλαιο στο μυαλό μου προτού αρχίσω να γράφω. Ο αφηγητής έγινε δεσμοφύλακας αντί για κατάδικος, ο Λιουκ Κόφι έγινε Τζον Κόφι (με φιλικούς χαιρετισμούς στον Ουίλιαμ Φόκνερ, επειδή ο χαρακτήρας του Χριστού που δημιούργησε λέγεται Τζο Κρίστμας) και το ποντίκι έγινε... ναι, ο κύριος Τζινγκλς.

Ήταν καλή ιστορία, το ήξερα από την αρχή, αλλά το γράψιμό της ήταν μεγάλος μπελάς. Στη ζωή μου συνέβαιναν άλλα πράγματα που φαίνονταν πιο εύκολα –το σενάριο για τη μίνι τηλεοπτική σειρά *Η λάμψη*, λόγου χάρη– κι έτσι πραγματικά κρατιόμουν με νύχια και με δόντια για να μην παρατήσω το *Πράσινο Μίλι*. Ένωθα σαν να δημιουργούσα έναν κόσμο από το μηδέν, καθώς δεν ήξερα τίποτα για τη ζωή των μελλοθάνων στα βάθη του Νότου κατά τη διάρκεια του Κραχ. Η έρευνα θα μπορούσε να με διαφωτίσει, φυσικά, αλλά σκέφτηκα ότι η έρευνα μπορεί να κατέστρεφε την εύθραυστη αίσθηση της έκπληξης που είχα ανακαλύψει στην ιστορία μου – ένα μέρος του εαυτού μου ήξερε από την αρχή πως αυτό που αναζητούσα δεν ήταν η πραγματικότητα αλλά ο μύθος. Έτσι συνέχισα στο ίδιο μοτίβο, συσσωρεύοντας λέξεις και ελπίζοντας σε κάποιο προσάναμμα, σε μια θεϊκή επιφοίτηση, σε ένα θαύμα.

Το θαύμα εμφανίστηκε με τη μορφή ενός φαξ που μου έστειλε ο Ραλφ Βισινάντσα, ο πράκτοράς μου σε θέματα πνευματι-

κών δικαιωμάτων από εκδόσεις των έργων μου σε ξένες χώρες. Είχε κουβεντιάσει με έναν Βρετανό εκδότη για τα μυθιστορήματα του Καρόλου Ντίκενς που πριν από έναν αιώνα κυκλοφορούσαν σε συνέχειες. Ο Ραλφ με ρώτησε – με την άνεση του ανθρώπου που ρίχνει μια ιδέα χωρίς να περιμένει να οδηγήσει πουθενά– αν θα με ενδιέφερε να δοκιμάσω την τύχη μου σε κάτι παρόμοιο. Αν μ' ενδιέφερε, λέει! Συνειδητοποίησα αμέσως ότι, αν συμφωνούσα να εμπλακώ σε μια τέτοια προσπάθεια, έπρεπε να ολοκληρώσω το *Πράσινο Μίλι*. Έτσι, νιώθοντας σαν Ρωμαίος στρατιώτης που βάζει φωτιά στη γέφυρα του Ρουβίκωνα, τηλεφώνησα στον Ραλφ και του ζήτησα να κλείσει τη συμφωνία. Την έκλεισε – και τα υπόλοιπα τα ξέρετε. Ο Τζον Κόφι, ο Πολ Έτζκομπ, ο Μπρούτους Χάουελ, ο Πέρσι Γουέτμορ... ανέλαβαν καθήκοντα και δημιούργησαν την ιστορία με μεγάλη άνεση.

Το *Πράσινο Μίλι* έτυχε μαγικής υποδοχής που δεν την περίμενα ποτέ, για να πω την αλήθεια. Μάλιστα, φανταζόμουν ότι θα ήταν εμπορική καταστροφή. Η ανταπόκριση των αναγνωστών ήταν καταπληκτική, και αυτή τη φορά συμφώνησαν μαζί τους κι οι περισσότεροι κριτικοί. Νομίζω ότι οφείλω ένα μεγάλο μέρος της δημοτικότητας του βιβλίου στις διορατικές υποδείξεις της γυναίκας μου κι ένα μεγάλο μέρος της εμπορικής του επιτυχίας στη σκληρή δουλειά των ανθρώπων της Dutton Signet.

Η ίδια η εμπειρία, ωστόσο, ήταν δική μου και μόνο δική μου. Έγραφα σαν τρελός, προσπαθώντας να τηρήσω το σφιχτό εκδοτικό πρόγραμμα, και ταυτόχρονα να σχεδιάσω το βιβλίο με τέτοιο τρόπο ώστε κάθε μέρος του να έχει τη δική του μίνι κορύφωση. Ήλπιζα ότι όλα θα «κλείδωναν» μεταξύ τους και ήξερα ότι, αν δεν κλείδωναν, θα ήμουν χαμένος. Κάποιες στιγμές

αναρωτήθηκα αν ο Κάρολος Ντίκενς είχε νιώσει όπως εγώ, αν, δηλαδή, ήλπιζε ότι τα ερωτήματα που αναδύονταν στην πλοκή θα έβρισκαν από μόνα τους τις απαντήσεις. Φαντάζομαι ότι όντως θα ένιωσε το ίδιο. Ευτυχώς για τον γερο-Κάρολο, ο Θεός του έδωσε κάτι παραπάνω στον τομέα του ταλέντου.

Θυμάμαι ότι πού και πού σκεφτόμουν πως άφηνα τα πράγματα φύρδην μίγδην, με τους πιο γελοίους αναχρονισμούς, αλλά τελικά διαπίστωσα πως ήταν ελάχιστοι. Ακόμα και το μικρό «καυτό κόμικ» με τον Ποπάι και την Όλιβ Όιλ αποδείχτηκε ακριβές· μετά την κυκλοφορία του Έκτου Μέρους κάποιος μου έστειλε τη φωτοτυπία ενός τέτοιου κόμικ, που είχε δημοσιευτεί γύρω στο 1927. Σε ένα αξέχαστο καρέ ο Πόλντο «το κάνει» με την Όλιβ ενώ ταυτόχρονα τρώει χάμπουργκερ. Τίποτα δεν συγκρίνεται με την ανθρώπινη φαντασία, έτσι δεν είναι;

Μετά την επιτυχία που σημείωσε το *Πράσινο Μίλι* ακολούθησαν πολλές συζητήσεις για το πώς –και αν– θα κυκλοφορούσε ως ενιαίο βιβλίο. Η τμηματική δημοσίευση παρουσίαζε ένα πρόβλημα για μένα και για μερικούς αναγνώστες, επειδή η τιμή ήταν πολύ υψηλή για βιβλία τσέπης. Γι' αυτόν τον λόγο ένα σετ σε κασετίνα δεν εξετάστηκε ποτέ σαν ιδανική λύση. Αντίθετα, το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, ένα επίτομο χαρτόδετο βιβλίο με πιο λογική τιμή, θεωρήθηκε όντως η ιδανική λύση. Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται ολόκληρη η ιστορία, λίγο πολύ όπως είχε ήδη δημοσιευτεί (ομολογώ, βέβαια, ότι άλλαξα τη σκηνή όπου ο Πέρσι Γουέτμορ, δεμένος με τον ζουρλομανδύα, σηκώνει το χέρι για να σκουπίσει τον ιδρώτα από το πρόσωπό του).

Κάποια στιγμή θα ήθελα να το αναθεωρήσω πλήρως, να το κάνω με έναν τρόπο που δεν θα μπορούσε να είναι σε τούτη τη

μορφή, και να το εκδώσω πάλι. Μέχρι να έρθει ο κατάλληλος καιρός για κάτι τέτοιο, αρκεστείτε σε τούτο. Χαίρομαι που άρεσε σε τόσους αναγνώστες. Και ξέρετε κάτι; Τελικά, αποδείχτηκε πολύ καλή ιστορία για διάβασμα στο κρεβάτι.

Στίβεν Κινγκ
Μπάνγκορ, Μέιν
6 Φεβρουαρίου 1997

Πρόλογος: Ένα γράμμα

27 Οκτωβρίου 1995

Αγαπητέ πιστέ αναγνώστη,

Η ζωή είναι παράξενη υπόθεση. Η ιστορία που αρχίζει σε τούτο το μικρό βιβλιαράκι εκδίδεται με αυτή τη μορφή –σε συνέχειες– χάρη στην τυχαία παρατήρηση ενός κτηματομεσίτη που δεν γνώρισα ποτέ. Η παρατήρηση αυτή έγινε πριν από έναν χρόνο στο Λονγκ Άιλαντ. Ο Ραλφ Βισινάντσα, παλιός φίλος και συνεργάτης μου (η βασική δουλειά του είναι να ασχολείται με τα πνευματικά δικαιώματα των βιβλίων μου στο εξωτερικό), είχε μόλις νοικιάσει εκεί ένα σπίτι. Ο κτηματομεσίτης παρατήρησε ότι το σπίτι έμοιαζε «σαν να είχε ξεπηδήσει από κάποια ιστορία του Καρόλου Ντίκενς».

Η παρατήρηση έμεινε στο μυαλό του Ραλφ. Όταν υποδέχτηκε τον πρώτο επισκέπτη του, τον Βρετανό εκδότη Μάλκομ Έντουαρντς, την ανέφερε στη συζήτηση κι άρχισαν να κουβεντιάζουν για τον Ντίκενς. Ο Έντουαρντς είπε ότι ο Ντίκενς είχε δημοσιεύσει πολλά από τα μυθιστορήματά του σε συνέχειες, είτε σε περιοδικά είτε ως ανεξάρτητα chapbooks (δεν γνωρίζω την προέλευση της λέξης, που σημαίνει βιβλίο μικρότερο από το συνηθισμένο, αλλά μου άρεσε πάντα η αίσθηση της οικειό-

τητας και της φιλικότητας που δημιουργούσε). Μερικά απ' αυτά τα μυθιστορήματα, σύμφωνα με τον Έντουαρντς, είχαν γραφτεί και κατόπιν αναθεωρηθεί για να κυκλοφορήσουν ως κανονικό βιβλίο· προφανώς ο Κάρολος Ντίκενς δεν ήταν από τους συγγραφείς που έτρεμαν τις προθεσμίες.

Τα μυθιστορήματα του Ντίκενς που κυκλοφόρησαν σε συνέχειες ήταν εξαιρετικά δημοφιλή· τόσο δημοφιλή, μάλιστα, ώστε ένα από αυτά προκάλεσε μια τραγωδία στη Βαλτιμόρη. Πληθώρα θαυμαστών του Ντίκενς συνωστίστηκαν σε μια αποβάθρα του λιμανιού περιμένοντας το αγγλικό πλοίο που θα έφερνε το τελευταίο μέρος του *Μαγαζιού του παλαισώλη*. Απ' ό,τι λέγεται, αρκετοί υποψήφιοι αναγνώστες του βιβλίου έπεσαν στη θάλασσα και πνίγηκαν.

Νομίζω πως ούτε ο Μάλκομ ούτε ο Ραλφ ήθελαν πνιγμούς, αλλά είχαν την περιέργεια να μάθουν τι θα συνέβαινε αν δημοσιευόταν στην εποχή μας ένα μυθιστόρημα σε συνέχειες. Κανένας δεν ήξερε ότι είχε ήδη συμβεί (ουδέν καινόν υπό τον ήλιον) σε δύο τουλάχιστον περιπτώσεις. Ο Τομ Γουλφ δημοσίευσε το τελευταίο προσχέδιο του βιβλίου του *Η πυρά της ματαιοδοξίας* σε συνέχειες στο περιοδικό *Rolling Stone* κι ο Μάικλ ΜακΝτάουελ (*The Amulet, Gilded Neekles, The Elementals* και το κινηματογραφικό σενάριο του *Σκαθαροζούμη*) δημοσίευσε ένα μυθιστόρημα που λεγόταν *Blackwater* σε μια σειρά μικρών βιβλίων τσέπης. Αυτό το μυθιστόρημα –μια ιστορία τρόμου με θέμα μια οικογένεια του Νότου που τα μέλη της είχαν τη δυσάρεστη συνήθεια να μεταμορφώνονται σε αλιγάτορες– δεν ήταν το καλύτερο του ΜακΝτάουελ, πάντως κατάφερε να σημειώσει σημαντική επιτυχία για την εκδοτική εταιρεία Avon Books.

Οι δυο άντρες συνέχισαν να συλλογίζονται τι θα συνέβαινε αν ένας συγγραφέας δημοφιλών μυθιστορημάτων δοκίμαζε να

εκδώσει σήμερα ένα μυθιστόρημα σε μια σειρά charbooks – μικρά βιβλία τσέπης που μπορεί να κόστιζαν μία δύο λίρες στη Βρετανία ή ίσως τρία δολάρια στην Αμερική (όπου τα περισσότερα βιβλία με μαλακό εξώφυλλο πωλούνται σήμερα 6,99 και 7,99 δολάρια). Ο Μάλκομ είπε ότι κάποιος σαν τον Στίβεν Κινγκ θα μπορούσε να κάνει μια ενδιαφέρουσα αρχή σε ένα τέτοιο εγχείρημα – κι από κει η συζήτηση στράφηκε σε άλλα θέματα.

Ο Ραλφ λίγο πολύ ξέχασε την ιδέα, αλλά τη θυμήθηκε ξανά το φθινόπωρο του 1995, μόλις γύρισε από την Έκθεση Βιβλίου της Φρανκφούρτης, ένα είδος διεθνούς εμπορικής έκθεσης όπου η κάθε μέρα αποτελεί πεδίο αναμετρήσεων για πράκτορες πνευματικών δικαιωμάτων όπως ο Ραλφ. Μου μίλησε για την πιθανότητα δημοσίευσης ιστοριών σε συνέχειες, για charbooks, μαζί με αρκετά άλλα θέματα, τα περισσότερα από τα οποία απέρριψα αμέσως.

Ωστόσο, η ιδέα των charbooks δεν απορρίφθηκε αμέσως· σε αντίθεση με τη συνέντευξη στο γιαπωνέζικο *Playboy* ή την περιοδεία στις Βαλτικές Δημοκρατίες με όλα τα έξοδα πληρωμένα, μου κέντρισε ιδιαίτερα τη φαντασία. Δεν πιστεύω πως είμαι ένας σύγχρονος Ντίκενς –αν υπάρχει τέτοιος, πρέπει να είναι ο Τζον Ίρβινγκ ή ο Σαλμάν Ρουσντί–, αλλά μου άρεσαν πάντα οι ιστορίες που ξετυλίγονται σε επεισόδια. Είναι ένα είδος που συνάντησα πρώτη φορά στη *Saturday Evening Post* και μου άρεσε επειδή το τέλος κάθε επεισοδίου έφερνε τον αναγνώστη σχεδόν στην ίδια θέση με τον συγγραφέα: έχεις μπροστά σου μία ολόκληρη βδομάδα για να προσπαθήσεις να μαντέψεις τη συνέχεια. Επίσης, είχα την εντύπωση ότι διαβάζει και βιώνει κανείς αυτές τις ιστορίες πιο έντονα όταν προσφέρονται σε μερίδες. Δεν μπορείς να τις ρουφήξεις μονομιάς, ακόμα κι αν το θέλεις (κι αν η ιστορία είναι καλή, το θέλεις).

Το καλύτερο είναι πως στο σπίτι μου συχνά διαβάζαμε φωναχτά τις ιστορίες – τη μια βραδιά ο αδερφός μου, ο Ντέιβιντ, την άλλη εγώ και την τρίτη η μητέρα μου, προτού γυρίσουμε πάλι στον αδερφό μου. Ήταν μια σπάνια ευκαιρία να απολαύσουμε ένα γραπτό έργο όπως απολαμβάναμε τις ταινίες στον κινηματογράφο και τις τηλεοπτικές σειρές (*Ροχάιντ*, *Μπονάντσα*, *Route 66*) που παρακολουθούσαμε μαζί: ήταν ένα οικογενειακό γεγονός. Πολλά χρόνια αργότερα ανακάλυψα ότι τα μυθιστορήματα του Ντίκενς διαβάζονταν από οικογένειες της εποχής του με τον ίδιο περίπου τρόπο – μόνο που η αγωνία τους δίπλα στο τζάκι για την τύχη του Πιπ, του Όλιβερ και του Ντέιβιντ Κόπερφιλντ συνεχιζόταν για χρόνια αντί για κάνα δυο μήνες (ακόμα και η μεγαλύτερη από τις σειρές της *Post* σπάνια ξεπερνούσε τις οκτώ συνέχειες).

Υπήρχε κάτι ακόμα που μου άρεσε σε τούτη την ιδέα, μια έλλξη που υποψιάζομαι ότι μόνο οι συγγραφείς ιστοριών αγωνίας και τρόμου μπορούν να εκτιμήσουν απόλυτα: σε μια ιστορία που δημοσιεύεται σε συνέχειες ο συγγραφέας έχει ένα πλεονέκτημα έναντι του αναγνώστη, που διαφορετικά δεν μπορεί να το αποκτήσει. Με δυο λόγια, πιστέ μου αναγνώστη, δεν μπορείς να ξεφυλλίσεις τις σελίδες για να δεις τι γίνεται στο τέλος.

Θυμάμαι ακόμα και τώρα ότι κάποτε, όταν ήμουν γύρω στα δώδεκα, μπήκα στο σαλόνι μας και είδα τη μητέρα μου στην αγαπημένη κουνιστή πολυθρόνα της να κρυφοκοιτάζει το τέλος ενός βιβλίου τσέπης της Άγκαθα Κρίστι, ενώ με το δάχτυλό της κρατούσε στη θέση της τη σελίδα στην οποία βρισκόταν – γύρω στην πεντηκοστή ακόμα. Ένωσα αποστροφή και της το είπα (μην ξεχνάτε ότι ήμουν δώδεκα χρονών, μια ηλικία στην οποία τα αγόρια αρχίζουν να πιστεύουν αμυδρά ότι ξέρουν τα πάντα). Της είπα ότι αν διαβάζεις το τέλος ενός μυθιστορήμα-

τος μυστηρίου πριν από την ώρα του, είναι σαν να τρως την κρέμα από το κέντρο στα μπισκότα Oreo και μετά να πετάς το υπόλοιπο. Γέλασε μ' εκείνο το υπέροχο γέλιο της και είπε πως μπορεί να είχα δίκιο, αλλά πως μερικές φορές δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό. Την ιδέα ότι δεν μπορείς να αντισταθείς στον πειρασμό μπορούσα να την καταλάβω: είχα κι εγώ ενδώσει ήδη στον πειρασμό αρκετές φορές, μολονότι ήμουν μόλις δώδεκα χρονών. Όμως εδώ, επιτέλους, παρέχεται μια διασκεδαστική θεραπεία για εκείνη τη μορφή πειρασμού. Μέχρι να φτάσει το τελευταίο επεισόδιο στα βιβλιοπωλεία κανένας δεν θα μάθει πώς θα τελειώσει το *Πράσινο Μίλι* – ίσως ούτε κι εγώ.

Μολονότι δεν το ήξερε, ο Ραλφ Βισινάντσα είχε την ιδέα να εκδοθεί ένα μυθιστόρημα σε τεύχη σε μια στιγμή που για μένα ήταν ψυχολογικά η καλύτερη. Με απασχολούσε η ιδέα ενός μυθιστορήματος μ' ένα θέμα που πάντα υποψιαζόμουν ότι θα καταπιανόμουν: την ηλεκτρική καρέκλα. Ο «Γερο-Σπίθας» με συνέπαιρνε από την πρώτη ταινία του Τζέιμς Κάγκνεϊ που είχα δει και οι πρώτες ιστορίες με μελλοθάνατους που είχα διαβάσει (σε ένα βιβλίο με τίτλο *Είκοσι χιλιάδες χρόνια στο Σινγκ Σινγκ* του διευθυντή των φυλακών Λιούις Ι. Λόους) είχαν ξυπνήσει την πιο σκοτεινή πλευρά της φαντασίας μου. Πώς ένιωθαν, αναρωτήθηκα, όσοι περπατούσαν εκείνα τα τελευταία σαράντα μέτρα για να φτάσουν στην ηλεκτρική καρέκλα, ξέροντας ότι εκεί θα πέθαιναν; Πώς ένιωθαν εκείνοι που έπρεπε να δέσουν τον μελλοθάνατο στην καρέκλα ή να πατήσουν τον διακόπτη; Πόσα πράγματα αφαιρούσε από τον εαυτό τους τούτη η δουλειά; Και κάτι ακόμα πιο ανατριχιαστικό: πόσα πρόσθετε;

Είχα δοκιμάσει αυτές τις βασικές ιδέες, πάντα διστακτικά, σε αρκετά διαφορετικά πλαίσια τα τελευταία είκοσι τριάντα χρόνια. Είχα γράψει μια επιτυχημένη νουβέλα με θέμα τη φυ-

λακή (*Τελευταία έξοδος: Ρίτα Χέιγουορθ*) και είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι έτσι ολοκληρωνόταν η συμβολή μου σ' αυτό το θέμα, όταν ξαφνικά εμφανίστηκε η καινούρια ιδέα. Υπήρχαν χιλιάδες πράγματα που μου άρεσαν σε τούτη, αλλά τίποτα περισσότερο από την ουσιαστικά καθωσπρέπει φωνή του αφηγητή· μια φωνή ενός ανθρώπου χαμηλών τόνων, τίμιου, ίσως λίγο αφελούς. Είναι η φωνή του Στίβεν Κινγκ-αφηγητή. Στρώθηκα, λοιπόν, στη δουλειά, αλλά με έναν ανιχνευτικό τρόπο – σταματούσα και άρχιζα ξανά. Το μεγαλύτερο μέρος του δεύτερου κεφαλαίου γράφτηκε μια μέρα που η βροχή με ανάγκασε να παραμείνω στο Φένγουεϊ Παρκ!

Όταν μου τηλεφώνησε ο Ραλφ, είχα γεμίσει με ορνιθοσκοπάλισμα τις σελίδες ενός σημειωματάρου και συνειδητοποιούσα ότι ετοιμάζα ένα καινούριο μυθιστόρημα, ενώ κανονικά θα έπρεπε να αφιερώσω τον χρόνο μου στο συγύρισμα του γραφείου μου για να κάνω τις διορθώσεις ενός ήδη έτοιμου βιβλίου (του *Ντεσπερείσον*). Στο σημείο που είχα φτάσει δουλεύοντας το *Πράσινο Μίλι* υπάρχουν συνήθως δύο επιλογές: ή να παρατήσεις το κείμενο (και πιθανότατα να μην το ξαναπιάσεις ποτέ) ή να αφήσεις όλα τα άλλα και να συνεχίσεις.

Ο Ραλφ πρότεινε μια τρίτη εναλλακτική λύση, μια ιστορία που θα γραφόταν με τον ίδιο τρόπο που θα διαβαζόταν: σε συνέχειες. Και μου άρεσε η ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα που θα δημιουργούσε – αν την πατήσεις, αν δεν καταφέρεις να τελειώσεις την ιστορία, ξαφνικά κάνα εκατομμύριο αναγνώστες θα διψάνε για το αίμα σου. Κανένας δεν το ξέρει αυτό καλύτερα από μένα, εκτός ίσως από τη γραμματέα μου, την Τζουλιάν Γιούγκλι. Λαμβάνουμε δεκάδες γράμματα θυμωμένων αναγνωστών κάθε βδομάδα, που απαιτούν το επόμενο βιβλίο της σειράς *Ο μαύρος πύργος* (υπομονή, οπαδοί του Ρόλαντ· έναν περίπου χρόνο

θα περιμένετε ακόμα, σας το υπόσχομαι). Σε ένα απ' αυτά τα γράμματα υπήρχε μια φωτογραφία από πολαρόντ που έδειχνε έναν αλυσοδεμένο λούτρινο αρκούδο με ένα μήνυμα σχηματισμένο από κομμένους τίτλους εφημερίδων και περιοδικών: ΑΝ ΔΕΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙΣ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ, Ο ΑΡΚΟΥΔΟΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ. Την κρέμασα στο γραφείο μου τόσο για να θυμάμαι τις ευθύνες μου όσο και για να σκέφτομαι πόσο υπέροχο είναι να υπάρχουν άνθρωποι που νοιάζονται –έστω και λίγο– για τα πλάσματα της φαντασίας κάποιου άλλου.

Σε κάθε περίπτωση, αποφάσισα να εκδώσω το *Πράσινο Μίλι* σε μια σειρά μικρών βιβλίων τσέπης, όπως γινόταν τον δέκατο ένατο αιώνα, και ελπίζω να μου γράψεις και να μου πεις: α) αν σου άρεσε η ιστορία και β) αν σου άρεσε η σπάνια αλλά μάλλον διασκεδαστική μέθοδος παρουσίασης. Σίγουρα πρόσφερε ζωντάνια στη συγγραφή της ιστορίας, μολοντί αυτή τη στιγμή (ένα βροχερό σούρουπο του Οκτωβρίου του 1995) είναι ατελής, στο στάδιο του προσχεδίου ακόμα, και η έκβαση παραμένει κάπως αβέβαιη. Ωστόσο, όλα αυτά αποτελούν μέρος της έξαψης· προς το παρόν διασχίζω πυκνή ομίχλη με το πόδι κολλημένο στο γκάζι.

Πάνω απ' όλα θέλω να πω ότι αν διαβάζοντας το βιβλίο νιώσεις έστω και τη μισή απόλαυση από αυτή που ένιωσα εγώ γράφοντάς το, τότε είμαστε κερδισμένοι και οι δυο. Διασκεδάσε το... και, αλήθεια, γιατί δεν το διαβάζετε φωναχτά μ' έναν φίλο; Τουλάχιστον έτσι θα μειωθεί ο χρόνος μέχρι τη στιγμή που η επόμενη συνέχεια θα εμφανιστεί στο περίπτερο ή στο βιβλιοπωλείο της γειτονιάς σας.

Στο μεταξύ, προσέχετε τον εαυτό σας και να είστε καλοί ο ένας με τον άλλο.

Στίβεν Κινγκ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τα δύο νεκρά κορίτσια

1

Τούτη η ιστορία εκτυλίχτηκε το 1932, όταν οι πολιτειακές φυλακές βρίσκονταν ακόμα στο Κολντ Μάουντεν. Όπου βρισκόταν και η ηλεκτρική καρέκλα, φυσικά.

Οι κρατούμενοι σκαρφίζονταν καλαμπούρια για την καρέκλα – όπως κάνουν πάντα οι άνθρωποι για πράγματα που τους τρομάζουν, αλλά που δεν μπορούν να τα αποφύγουν. Την αποκαλούσαν Γερο-Σπίθα ή Μεγάλο Στύφτη. Έλεγαν αστειάκια για τον λογαριασμό του ηλεκτρικού ρεύματος και για το πού θα έψηνε τη γαλοπούλα του ο διευθυντής Μουρς την Ημέρα των Ευχαριστιών εκείνο το φθινόπωρο, επειδή η γυναίκα του, η Μελίνα, ήταν τόσο άρρωστη που δεν μπορούσε να μαγειρέψει.

Βέβαια, εκείνοι που έπρεπε να καθίσουν στ' αλήθεια σ' αυτή την καρέκλα έχαναν κάθε διάθεση για χιούμορ. Επόπτευσαν πάνω από εβδομήντα οκτώ εκτελέσεις στη διάρκεια της θητείας μου στο Κολντ Μάουντεν (είναι ένας αριθμός που δεν πρόκειται να μπερδέψω ποτέ· θα τον θυμάμαι μέχρι την τελευταία μου πνοή) και θαρρώ πως οι περισσότεροι από τους μελλοθάνατους καταλάβαιναν τι ακριβώς τους συνέβαινε μόνο όταν τους έδεναν τους αστραγάλους στα στιβαρά δρύινα πόδια του Γερο-Σπίθα. Τότε ερχόταν η συνειδητοποίηση (την έβλεπες να υψώνεται στα μάτια τους, κάτι σαν παγερή απόγνωση) ότι η καριέρα των δικών τους ποδιών είχε τελειώσει. Το αίμα συνέχιζε να τρέχει στις φλέβες τους, οι μύες τους παρέμεναν δυνα-

τοί, αλλά είχαν ξοφλήσει· ποτέ δεν θα περπατούσαν άλλο ένα μίλι στην εξοχή, ποτέ δεν θα χόρευαν με κάποιο κορίτσι επ' ευκαιρία της ανέγερσης μιας σιταποθήκης. Για τους φιλοξενούμενους του Γερο-Σπίθα η συνειδητοποίηση του θανάτου τους ξεκινούσε απ' τους αστραγάλους. Μια μαύρη μεταξωτή κουκούλα σκέπαζε το κεφάλι τους, αφού ολοκλήρωναν την άναρθρη και συνήθως ασυνάρτητη τελευταία δήλωσή τους. Η κουκούλα υποτίθεται πως ήταν για το καλό τους, αλλά πάντα πίστευα πως ήταν για το δικό μας καλό· έτσι δεν θα αντικρίζαμε την τρομακτική απόγνωση να πλημμυρίζει τα μάτια τους καθώς συνειδητοποιούσαν πως θα πέθαιναν καθιστοί.

Δεν υπήρχε πτέρυγα μελλοθάνατων στο Κολντ Μάουντεν. Απλώς, η Πτέρυγα Ε΄ ήταν χτισμένη χωριστά από τις άλλες τέσσερις και είχε περίπου το ένα τέταρτο του μεγέθους τους. Ήταν πλίνθινη αντί για ξύλινη, με μια απαίσια οροφή από γυμνό μέταλλο, η οποία γυάλιζε στον καλοκαιρινό ήλιο σαν μάτι τρελού. Μέσα υπήρχαν έξι κελιά, τρία σε κάθε πλευρά ενός φαρδιού κεντρικού διαδρόμου, το καθένα σχεδόν διπλάσιο από τα κελιά των άλλων τεσσάρων πτερύγων. Σχεδόν διπλάσιο και μονόκλινο. Φοβερή άνεση για μια φυλακή (ιδιαίτερα τη δεκαετία του 1930), αλλά οι μελλοθάνατοι θα αντάλλασσαν ευχαρίστως τα κελιά τους για οποιοδήποτε κελί μιας από τις άλλες τέσσερις πτέρυγες. Πιστέψτε με, θα το έκαναν.

Στα χρόνια που υπηρέτησα ως επόπτης της Ε΄ Πτέρυγας ποτέ δεν είδα και τα έξι κελιά κατειλημμένα – δόξα τω Θεώ, δηλαδή. Το πολύ να ήταν τα τέσσερα, με μαύρους και λευκούς φιλοξενούμενους – στο Κολντ Μάουντεν δεν γίνονταν φυλετικές διακρίσεις ανάμεσα στους ζωντανούς νεκρούς. Αλλά ακόμα κι έτσι έπαιρνες μια μικρή γεύση της κόλασης. Στο ένα ήταν μια γυναίκα, η Μπέβερλι ΜακΚολ. Ήταν μαύρη σαν τον

άσο μπαστούνι και όμορφη σαν την αμαρτία που δεν τόλμησες ποτέ να διαπράξεις. Ανεχόταν έξι χρόνια τον άντρα της που την έσπαγε στο ξύλο, αλλά δεν ανέχτηκε το κέρατο ούτε μία μέρα. Το επόμενο βράδυ από τη στιγμή που έμαθε ότι ο άντρας της την απατούσε περίμενε τον άτυχο Λέστερ ΜακΚολ, γνωστό στους φίλους του (και, προφανώς, στην κυριολεκτικά εφήμερη ερωμένη του) ως Κόφτη, στο κεφαλόσκαλο της σκάλας που οδηγούσε στο διαμέρισμά τους πάνω από το κουρείο του. Περίμενε τον Κόφτη να ξεκουμπώσει το παλτό του και μετά έχυσε τα μπαμπέσικα εντόσθιά του πάνω στα δίχρωμα παπούτσια του χρησιμοποιώντας μια από τις ξυριστικές λεπίδες του. Δυο νύχτες πριν καθίσει στον Γερο-Σπίθα με κάλεσε στο κελί της και μου είπε πως στο όνειρό της την είχε επισκεφτεί ο Αφρικανός πνευματικός πατέρας της. Της είχε πει να αρνηθεί το όνομα που της είχαν δώσει οι λευκοί αφέντες της και να πεθάνει με το αφρικανικό όνομά της σαν ελεύθερος άνθρωπος – Ματουόμι. Αυτό ήταν και το αίτημά της: στο ένταλμα εκτέλεσης της θανατικής ποινής της να αναφέρεται ως Μπέβερλι Ματουόμι. Φαίνεται πως ο πνευματικός πατέρας της δεν της είχε δώσει μικρό όνομα, εκτός αν η Μπέβερλι δεν είχε καταφέρει να το ακούσει. Είπα: εντάξει, έγινε, κανένα πρόβλημα. Στα χρόνια της θητείας μου ως δεσμοφύλακα είχα μάθει ένα πράγμα: να μη λέω ποτέ όχι στους μελλοθάνατους, εκτός αν ήταν απόλυτα αναγκαίο. Έτσι κι αλλιώς, στην περίπτωση της Μπέβερλι Ματουόμι αποδείχτηκε πως δεν είχε καμιά σημασία. Ο κυβερνήτης τηλεφώνησε την άλλη μέρα, γύρω στις τρεις το μεσημέρι, και μετέτρεψε την ποινή της σε ισόβια κάθειρξη στις ποινικές Φυλακές Γυναικών του Γκράσι Βάλει – «να στις ποινές, όχι στα πένα», όπως λέγαμε τότε. Χάρηκα βλέποντας τα στρογγυλά οπίσθια της Μπέβερλι να στρίβουν αρι-

στερά στον διάδρομο κι όχι δεξιά όταν έφτασε στο γραφείο υπηρεσίας – χάρηκα πραγματικά.

Γύρω στα τριάντα πέντε χρόνια αργότερα –σίγουρα ήταν τουλάχιστον τριάντα πέντε– είδα εκείνο το όνομα στις νεκρολογίες της εφημερίδας κάτω από τη φωτογραφία μιας κοκαλιάρας μαύρης γυναίκας με ένα σύννεφο άσπρων μαλλιών και γυαλιά που είχαν στρας στις γωνιές. Ήταν η Μπέβερλι. Είχε περάσει τα τελευταία δέκα χρόνια της ζωής της ελεύθερη, σύμφωνα με τη νεκρολογία, και είχε διασώσει τη βιβλιοθήκη της μικρής κωμόπολης Ρέινς Φολς σχεδόν ολομόναχη. Δίδασκε επίσης στο κατηχητικό και την αγαπούσαν πολύ σ' εκείνο το ξεχασμένο χωριουδάκι. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΚΑΡΔΙΑΚΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ, έλεγε ο τίτλος. Κι από κάτω, με μικρότερα γράμματα, κάτι σαν δεύτερη σκέψη: Εξέτισε πάνω από δύο δεκαετίες ποινή φυλάκισης για φόνο. Μόνο τα μάτια, τεράστια και σπινθηροβόλα πίσω από τα γυαλιά με τα στρας στις γωνιές, ήταν τα ίδια. Ήταν τα μάτια μιας γυναίκας που ακόμα και στα εβδομηντακάτι της δεν θα δίσταζε να τραβήξει μια λεπίδα ξυρίσματος από τη γαλάζια γυάλα του απολυμαντικού, αν υπήρχε ανάγκη. Ξεχωρίζεις τους φονιάδες ακόμα κι αν γίνουν τελικά γριούλες βιβλιοθηκάριοι σε ξεχασμένα χωριουδάκια. Δηλαδή, τους ξεχωρίζεις αν ασχολείσαι με φονιάδες τόσα χρόνια όπως εγώ. Μόνο μία φορά αμφισβήτησα τη φύση της δουλειάς μου – και θαρρώ πως σε αυτό οφείλεται ο λόγος που τα γράφω όλα τούτα.

Ο φαρδύς διάδρομος στο κέντρο της Ε' Πτέρυγας ήταν καλυμμένος με πλαστικό που είχε το πράσινο χρώμα του μουχλιασμένου κιτρολέμονου. Σε άλλες φυλακές αυτόν τον διάδρομο τον αποκαλούσαν το Τελευταίο Μίλι, στο Κολντ Μάουντεν λεγόταν Πράσινο Μίλι. Πρέπει να είχε μήκος περίπου εξήντα μεγάλων βημάτων από τον Νότο προς τον Βορρά, από κάτω προς τα

πάνω. Στο κάτω μέρος βρισκόταν το κελί της απομόνωσης· στο πάνω ο διάδρομος χωριζόταν σε σχήμα T. Η αριστερή στροφή σήμαινε ζωή, αν θεωρούσες ζωή ό,τι συνέβαινε στην αυλή που την έκαψε ο ήλιος – και πολλοί το θεωρούσαν. Ζούσαν αυτή τη ζωή πολλά χρόνια χωρίς φανερές παρενέργειες. Κλέφτες, εμπρηστές και δράστες σεξουαλικών εγκλημάτων έκαναν τον περίπατό τους, κουβέντιαζαν κι έκλειναν τις μικροσυμφωνίες τους.

Αν έστριβες δεξιά, όμως, άλλαζαν τα πράγματα. Πρώτα έμπαινες στο γραφείο μου – όπου η μοκέτα ήταν επίσης πράσινη, κάτι που ήθελα συνέχεια να αλλάξω και που δεν έκανα ποτέ. Στη μέση του δωματίου βρισκόταν το τραπέζι μου, με την αμερικανική σημαία αριστερά του και τη σημαία της πολιτείας δεξιά. Στην απέναντι πλευρά υπήρχαν δύο πόρτες: η μία οδηγούσε στη μικρή τουαλέτα που χρησιμοποιούσαμε εγώ και οι φρουροί της Ε΄ Πτέρυγας (μερικές φορές ακόμα κι ο διευθυντής Μουρς) και η άλλη έβγαζε σε έναν χώρο που θύμιζε αποθηκούλα. Εδώ κατέληγες όταν διέσχιζες το Πράσινο Μίλι.

Η πόρτα της αποθήκης ήταν πολύ μικρή – εγώ έσκυβα για να περάσω κι ο Τζον Κόφι αναγκάστηκε να καθίσει και να συρθεί με τους γλουτούς. Έβγαινες πρώτα σε έναν μικρό διάδρομο και μετά κατέβαινες τρία τσιμεντένια σκαλοπάτια για να φτάσεις στο ξύλινο δάπεδο. Ήταν ένα άθλιο δωμάτιο χωρίς θέρμανση και με μεταλλική στέγη, όπως εκείνη της Ε΄ Πτέρυγας, της οποίας αποτελούσε παράρτημα. Τον χειμώνα έκανε τόσο κρύο που έβλεπες τα χνότα σου και το καλοκαίρι τόση ζέστη που πνιγόσουν. Στην εκτέλεση του Έλμερ Μάνφρεντ –θαρρώ πως έγινε τον Ιούλιο ή τον Αύγουστο του 1930– εννιά μάρτυρες λιποθύμησαν.

Στην αριστερή πλευρά της αποθηκούλας υπήρχε –και πάλι– ζωή. Εργαλεία (όλα κλειδωμένα σε προθήκες με χιαστί αλυ-

σίδες, λες και ήταν καραμπίνες αντί για φτυάρια και αξίνες), υφάσματα, τσουβάλια με σπόρους που φυτεύονταν την άνοιξη στους κήπους της φυλακής, κούτες με χαρτιά τουαλέτας, ψάθες για το εργαστήρι... ακόμα και σάκοι με ασβέστη για το μαρκάρισμα των γηπέδων του μπέιζμπολ και του ράγκμπι· οι κατάδικοι έπαιζαν σε μια έκταση γνωστή ως Βοσκοτόπι και τα απογεύματα του φθινοπώρου ήταν κάτι που αναμενόταν με λαχτάρα στο Κολντ Μάουντεν.

Δεξιά –και πάλι– θάνατος. Ο ίδιος ο Γερο-Σπίθας στεκόταν σε μια εξέδρα με ξύλινες σανίδες στη νοτιοανατολική άκρη της αποθήκης, με στιβαρά δρύινα πόδια, φαρδιά δρύινα μπράτσα, που απορροφούσαν τον ιδρώτα του φόβου αμέτρητων αντρών στα τελευταία λεπτά της ζωής τους, και το μεταλλικό καπέλο που συνήθως κρεμόταν κομψά στο πίσω μέρος της καρέκλας, σαν σχολικό καπελάκι παιδιού-ρομπότ σε κάποιο κόμικ του Μπακ Ρότζερς. Ένα καλώδιο ξεκινούσε από δαύτο και χωνόταν σε μια τρύπα με τσιμούχα στον τσιμεντόλιθο του τοίχου πίσω από την καρέκλα. Στη μια πλευρά βρισκόταν ένας γαλβανισμένος τσίγκινος κουβάς. Αν κοιτούσες μέσα, θα έβλεπες ένα δαχτυλίδι από σφουγγάρι, κομμένο ακριβώς στα μέτρα του μεταλλικού καπέλου. Πριν από τις εκτελέσεις το βουτούσαν σε άλμη για καλύτερη διάχυση του ηλεκτρικού ρεύματος που περνούσε μέσα από το καλώδιο, έφτανε στο σφουγγάρι και κατέληγε στον εγκέφαλο του θανατοποινίτη.

2

Το 1932 ήταν η χρονιά του Τζον Κόφι. Οι λεπτομέρειες βρίσκονται ακόμα στις εφημερίδες για όποιον θέλει να κάνει τον κόπο να τις ψάξει – για όποιον έχει περισσότερη ενεργητικότητα-

τα από έναν γέρο που περνά τις τελευταίες μέρες της ζωής του σε ένα γηροκομείο της Τζόρτζια. Ήταν ένα ζεστό φθινόπωρο, το θυμάμαι καλά – πολύ ζεστό, μα την πίστη μου. Ένας Οκτώβριος που έμοιαζε με Αύγουστο και η γυναίκα του διευθυντή, η Μελίντα, είχε μπει για λίγο στο νοσοκομείο της Ιντιανόλα. Ήταν το φθινόπωρο που είχα πάθει τη χειρότερη ουρολοίμωξη της ζωής μου – όχι τόσο επικίνδυνη για να μπω κι εγώ στο νοσοκομείο, αλλά αρκετά οδυνηρή ώστε να εύχομαι να πεθάνω κάθε φορά που κατουρούσα. Ήταν το φθινόπωρο του Ντελακρουά, του μικρόσωμου, σχεδόν φαλακρού Γάλλου με το ποντίκι, το ποντίκι που ξεμύτισε το καλοκαίρι κι έκανε το τσίλικο κόλπο με την κουβαρίστρα. Κυρίως, όμως, ήταν το φθινόπωρο που ο Τζον Κόφι έφτασε στην Ε΄ Πτέρυγα καταδικασμένος σε θάνατο για τον βιασμό και τη δολοφονία των δίδυμων αδερφών Ντέτερικ.

Σε κάθε βάρδια υπήρχαν τέσσερις ή πέντε δεσμοφύλακες στην πτέρυγα, αλλά οι περισσότεροι από αυτούς ήταν έκτακτοι. Ο Ντιν Στάντον, ο Χάρι Τεργουίλιτζερ κι ο Μπρούτους Χάουελ (οι άντρες τον φώναζαν Μπρούταλ,¹ κάνοντας πλάκα, γιατί, παρά το μπόι του, δεν μπορούσε να σκοτώσει ούτε μύγα, εκτός αν ήταν αναγκασμένος) έχουν πλέον πεθάνει όπως κι ο Πέρσι Γουέτμορ, που ήταν όντως κτήνος – για να μην πω και ηλίθιος από πάνω. Ο Πέρσι δεν είχε καμιά δουλειά στην Ε΄ Πτέρυγα, όπου η βίαιη συμπεριφορά ήταν άσκοπη και μερικές φορές επικίνδυνη, αλλά ήταν συγγενής του κυβερνήτη κι έτσι έμεινε.

Ο Πέρσι Γουέτμορ ήταν εκείνος που έφερε τον Κόφι στην πτέρυγα με τη θεωρητικώς παραδοσιακή κραυγή: «Νεκρός περπατάει! Νεκρός περπατάει εδώ!»

¹ Σ.τ.Μ.: Από τη λέξη brutal (μπρουτάλ): κτηνώδης στα αγγλικά.

Το *Πράσινο Μίλι* εκτυλίσσεται τη δεκαετία του 1930 στην πτέρυγα θανατοποινιτών της φυλακής Κολντ Μάουντεν. Είναι η καθηλωτική, τραγική ιστορία του Τζον Κόφι, ενός γιγάντιου και ασυνήθιστα πράου κρατούμενου, που έχει καταδικαστεί σε θάνατο για τον βιασμό και τον φόνο δύο εννιάχρονων κοριτσιών. Την ιστορία διηγείται ο Πολ Έτζκομπ, ο υπεύθυνος της πτέρυγας, ο οποίος προσπαθεί να συμπεριφέρεται με σεβασμό στους κρατούμενους που περνάνε εκεί τις τελευταίες μέρες της ζωής τους πριν διασχίσουν το Πράσινο Μίλι, τον διάδρομο που οδηγεί στο δωμάτιο με την ηλεκτρική καρέκλα.

Ο Έτζκομπ δεν έχει συναντήσει ποτέ κάποιον κρατούμενο σαν τον Κόφι, ο οποίος θέλει να πεθάνει, όμως έχει την ικανότητα να θεραπεύει. Σε αυτό το μέρος της ύψιστης τιμωρίας, ο Έτζκομπ ανακαλύπτει την αλήθεια για το χάρισμα του Κόφι, η οποία ανατρέπει τις βαθιά ριζωμένες πεποιθήσεις του, αλλά και των αναγνώστών.

Το *Πράσινο Μίλι* κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το 1996, μπαίνοντας αμέσως στις λίστες των μπεστ σέλερ, και αποτελεί ένα εκπληκτικά βαθύ και δυνατό μυθιστόρημα, που συνεχίζει να συγκινεί. Τρία χρόνια μετά την κυκλοφορία του, ο Φρανκ Ντάρραμποντ σκηνοθέτησε την πολυβραβευμένη ομώνυμη ταινία, με πρωταγωνιστές τους Τομ Χανκς και Μάικλ Κλαρκ Ντάνκαν. Όπως εύστοχα αναφέρει η *Boston Globe*: «Ο Κινγκ ξεπερνά για ακόμη μια φορά τις προσδοκίες μας και μας συνεπαίρνει κάνοντάς μας να ανυπομονούμε για την επόμενη ανατροπή».

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-418-9

9 789606 454189